

Sygn. akt I Ca 175/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wiesław Zachara
Sędziowie:	SSO Edward Panek SSR (del.) Piotr Wicherek (spr.)
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Paweł Chrabąszcz

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2015 r. w Tarnowie

na rozprawie

sprawy z powództwa S. P.

przeciwko (...) Spółce z o.o. z siedzibą w L.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowie

z dnia 12 marca 2015 r., sygn. akt I C 2515/14

1. **oddala apelację;**
2. **zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 90 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

Sygn. akt I Ca 175/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 września 2015 r.

Powód S. P. w pozwie skierowanym przeciwko (...)

(...) z siedzibą w L. domagał się zasądzenia od strony pozwanej na swoją rzecz kwoty 535,83 zł tytułem zwrotu kosztów komorniczych.

Na uzasadnienie swojego żądania powód podał, iż w dniu 29 kwietnia 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Tarnowie A. C. dokonał zajęcia jego wynagrodzenia za pracę tytułem egzekucji należności niealimentacyjnych. W dniu 12 czerwca 2013 r. został wydany nakaz zapłaty, a w dniu 11 czerwca 2014 r. sąd oddalił powództwo w sprawie o sygn. akt I C 1429/14. Komornik zwrócił powodowi pieniądze, które pobrał, za wyjątkiem kosztów komorniczych w kwocie dochodzonej pozwem, tj. 535,83 zł. W dniach 20 sierpnia 2014 r. i 4 września 2014 r. powód skierował do strony pozwanej wezwania do zapłaty ww. kwoty, lecz otrzymał odmowną odpowiedź.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zarzuciła, iż powód nie wykazał swojego roszczenia zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, zaś w piśmie procesowym z dnia 29 stycznia 2015 r. dodatkowo podniosła, że powód nie złożył w postępowaniu egzekucyjnym żadnych wniosków celem uzyskania pobranych przez komornika kosztów.

Wyrokiem z dnia 12 marca 2015 r., sygn. akt I C 515/14, Sąd Rejonowy w Tarnowie oddalił powództwo S. P. i zasądził od niego na rzecz strony pozwanej kwotę 77 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

U podstaw takiego rozstrzygnięcia leży następujące ustalenia faktyczne.

W dniu 27 grudnia 2012 r. (...) z siedzibą w L. wniosła do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym (EPU) przeciwko S. P. o zapłatę kwoty 705,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami. Roszczenie (...) obejmowało zadłużenie S. P. wobec ubezpieczyciela (...) S.A. (...)z tytułu nieuregulowanej składki na ubezpieczenie OC pojazdu samochodowego, polisa nr (...) za okres od 05.08.2011 r. do 05.08.2012 r., nr rej pojazdu: (...), nr nadwozia/podwozia (...), którą to wierzytelność nabyła spółka (...)

Powództwo (...), wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, zostało przekazane do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tarnowie. Sąd Rejonowy w Tarnowie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 czerwca 2013 r. (sygn. akt I Nc 2361/13) nakazał S. P., aby w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacił na rzecz (...) kwotę 705,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu albo wniósł w tym terminie sprzeciw.

Spółka (...) uzyskała tytuł wykonawczy przeciwko S. P. i skierowała go celem egzekucji do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tarnowie A. C., który wszczął postępowanie egzekucyjne o sygn. akt Km 742/14. Pismem z dnia 18 kwietnia 2014 r. komornik poinformował pracodawcę powoda o zajęciu jego wynagrodzenia za pracę w łącznej kwocie 1.522,39 zł.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 12 czerwca 2013 r. (sygn. akt I Nc 2361/13) S. P. podał, że nie jest właścicielem samochodu o numerze nadwozia/podwozia (...) i nie jest stroną polisy ubezpieczenia nr (...). Jakkolwiek bowiem zawarł z (...) S.A. (...)umowę ubezpieczenia OC i NNW i wskazany w tej umowie okres ubezpieczenia pokrywał się z okresem ubezpieczenia wskazanym przez (...)w pozwie, a objęty tym ubezpieczeniem samochód ma ten sam numer rejestracyjny co pojazd wskazany w pozwie, to jednak potwierdzająca zawarcie tej umowy polisa nosi numer (...)i w polisie tej wskazano, że składka w dniu zawarcia umowy ubezpieczenia została uiszczona w całości na rzecz ubezpieczyciela. Poza tym ubezpieczony przez niego pojazd ma inny nr nadwozia/podwozia, tj. (...). Podniósł również, iż nakaz zapłaty został wysłany na adres, pod którym nie mieszkał już od 10 lat, przedstawiając dowód osobisty, w którym wskazany był jego aktualny adres zamieszkania. Adres ten był tożsamy z adresem wskazanym w przedłożonej przez niego polisie ubezpieczenia nr (...), lecz nie zgadzał się z adresem podanym w pozwie przez (...)

Postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2014 r., Sąd Rejonowy w Tarnowie uchylił z urzędu postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 czerwca 2013 r., sygn. akt I Nc 2361/13 i zawiesił postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tarnowie A. C. pod sygn. akt Km 742/14 do czasu prawomocnego zakończenia postępowania sądowego, o czym komornik został zawiadomiony przez sąd.

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2014 r., sygn. akt I C 1429/14, Sąd Rejonowy w Tarnowie w sprawie z powództwa (...) przeciwko S. P. stwierdził utratę mocy nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym przez tut. Sąd w dniu 12 czerwca 2013 r., sygn. akt I Nc 2361/13 oraz oddalił powództwo.

W trakcie postępowania egzekucyjnego prowadzonego z wniosku (...) przeciwko S. P. w sprawie sygn. akt Km 742/14 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Tarnowie A. C. wyegzekwował od powoda łącznie kwotę 2.671,97 zł. Różnicę pomiędzy ściągniętą w egzekucji od powoda kwotą a kwotą mu zwróconą, komornik w postanowieniu z dnia 4 czerwca 2014 r. ustalił jako koszty postępowania egzekucyjnego. Koszty komornicze zostały wyegzekwowane od S. P. w kwocie 535,83 zł i nie zostały mu zwrócone.

Powód nie wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tarnowie A. C. z wnioskiem o obciążenie kosztami egzekucji wierzyciela. Zwrócił się natomiast do (...) o zwrot kosztów w kwocie 535,83 zł, które zostały ściągnięte przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tarnowie A. C. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt Km 742/14. W odpowiedzi strona pozwana poinformowała go, że komornik przekazał na jego rachunek bankowy kwotę w wysokości 1.384,47 zł i brak było podstaw do zwrotu kosztów, które na swoją rzecz pobrał komornik w sprawie Km 742/14. Na kolejne wezwanie ze strony powoda o zapłatę kwoty dochodzonej niniejszym pozwem strona pozwana już nie odpowiedziała.

Podstawą ustaleń faktycznych sądu były dowody z dokumentów zalegających w przedmiotowej sprawie i w sprawie sygn. akt I C 1429/14 oraz zeznania powoda. Dowody z dokumentów i zeznania powoda sąd w całości uznał za wiarygodne.

W rozważaniach prawnych Sąd I instancji przytoczył treść art. 34, 35 i 49 ust. 2 – 2c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t. jedn. Dz. U. z 2011 r. nr 231, poz. 1376, ze zm.), regulujących kwestie związane z kosztami działalności egzekucyjnej komornika, zasadami pokrywania tych kosztów i wysokością opłat egzekucyjnych. Następnie stwierdził, iż w sprawie wystąpiła sytuacja opisana w art. 49 ust. 2a i 2b powołanej ustawy, gdyż tytuł wykonawczy, na podstawie którego strona pozwana egzekwowała należności od powoda, został uchylony wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 11 czerwca 2014 r., sygn. akt I C 1429/14. Skutkiem powyższego było zaś umorzenie przez komornika – na wniosek wierzyciela – postanowieniem z dnia 4 czerwca 2014 r. postępowania egzekucyjnego i ustalenie kosztów tego postępowania na kwotę 535,83 zł. Powód po otrzymaniu tego postanowienia, zgodnie z zawartym w nim pouczeniem, mógł złożyć do Sądu Rejonowego w Tarnowie skargę na czynność komornika, tj. na postanowienie z dnia 4 czerwca 2014 r. w przedmiocie kosztów postępowania egzekucyjnego. Mógł też – na podstawie art. 49 ust. 2b i 2c powołanej ustawy – dochodzić zwrotu wyegzekwowanych od niego kosztów postępowania egzekucyjnego. Skoro zaś tego nie uczynił ani w toku postępowania egzekucyjnego ani po jego umorzeniu, zaś zgodnie z ugruntowanym w judykaturze poglądem zwrotu kosztów postępowania można dochodzić tylko w tym postępowaniu, którego te koszty dotyczą, to tym samym jego powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Podstawą rozstrzygnięcia Sądu I instancji w przedmiocie kosztów postępowania był przepis art. 98 k.p.c.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się powód zaskarżając je w całości i zarzucając mu błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Formułując tej treści zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania za obie instancje.

W uzasadnieniu środka odwoławczego skarżący zarzucił, iż Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę wszystkich okoliczności sprawy, a mianowicie nie uwzględnił tego, iż to z winy strony pozwanej wszczęte zostało przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne o dług którego nigdy nie miał, i choć ostatecznie postępowanie to zostało umorzone, to jednak komornik nie zwrócił mu wszystkich pobranych wcześniej środków finansowych, pomniejszając je o kwotę 535,83 zł tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego. Podniósł także, iż liczył na to, że strona pozwana zwróci mu dobrowolnie tą kwotę, a gdy odmówiła jej zwrotu wystąpił na drogę postępowania sądowego, lecz nie tylko nie uzyskał na drodze sądowej ochrony prawnej, gdyż Sąd Rejonowy nie nałożył na stronę pozwaną obowiązku naprawienia

szkody, ani też nie nakazał jej zwrotu powyższej kwoty jako uzyskanej z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, lecz dodatkowo obciążył go kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej. Apelujący wskazał również, iż nie mógł złożyć skargi na czynność komornika, gdyż w postanowieniu z dnia 4 czerwca 2014 r. nie wskazano wprost, że obciążają go koszty postępowania egzekucyjnego. W skardze musiałby więc domagać się by komornik zasądził na jego rzecz od wierzyciela kwotę 535,83 zł, a takie rozstrzygnięcie nie może być wydane przez komornika. Poza tym nie został pouczony o prawie do złożenia wniosku o jakim mowa w art. 49 ust. 2c ustawy o komornikach sądowych i egzekucji i nie znał treści tego przepisu, gdyż nie jest prawnikiem, a przepis ten jest stosunkowo no regulacją prawną.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest nieuzasadniona. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia przez Sąd I instancji były prawidłowe i zostały przyjęte przez Sąd Okręgowy za własne. Ustalenia te w ocenie Sądu Okręgowego zostały dokonane w oparciu o prawidłowo zebrany i oceniony materiał dowodowy, w granicach swobodnej oceny dowodów wyznaczonej przez art. 233 k.p.c. Zresztą apelujący zasadniczo nie kwestionował stanu faktycznego ustalonego w postępowaniu przed Sądem Rejonowym, lecz zarzucał, że Sąd Rejonowy wyciągnął z niego błędne wnioski i pomimo tego, iż to z winy strony pozwanej bezpodstawnie zostało wszczęte przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne, nie nałożył na nią obowiązku zapłaty kwoty wyegzekwowanej od niego przez komornika tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego, ani też nie wydał innego orzeczenia mającego na celu naprawienie doznanej przez niego szkody, czy to chociażby w postaci nałożenia na stronę pozwaną obowiązku naprawienia szkody czy też nałożenia na nią obowiązku zwrotu kwoty 535,83 zł na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. Zarzuty te w świetle żądania pozwu są jednak całkowicie bezpodstawne. Powód w toku postępowania domagał się bowiem od strony pozwanej zwrotu kosztów postępowania egzekucyjnego i obowiązkiem sądu było orzeczenie w przedmiocie takiego żądania. Żądanie pozwu decyduje bowiem o zakresie rozpoznania sprawy. Powód zaś w postępowaniu przed Sądem Rejonowym nie zgłaszał ani żądania orzeczenia na jego rzecz odszkodowania, ani zasądzenia jakiegokolwiek kwoty z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia powoda. Tym samym nie było żadnej potrzeby analizowania jakichkolwiek okoliczności faktycznych czy prawnych dotyczących zasądzenia na rzecz powoda odszkodowania, czy też kwoty z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia. Jeżeli powód w apelacji domaga się aby kwotę dochodzoną pozwem na jego rzecz zasądzono nie z tytułu zwrotu kosztów egzekucji, ale z tytułu odszkodowania, czy bezpodstawnego wzbogacenia, to takie żądanie należałoby zakwalifikować jako zmianę powództwa.

Taka zmiana nie może jednak w postępowaniu apelacyjnym odnieść oczekiwanego przez powoda skutku, ze względu na treść art. 383 kpc. Jak stanowi art. 383 zd.1 kpc, w postępowaniu apelacyjnym nie można rozszerzyć żądania pozwu ani występować z nowymi roszczeniami. Jak się przyjmuje w orzecznictwie sądowym (zob. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 1306/14) w świetle przepisu art. 383 k.p.c. za niedopuszczalną uznać należy, dokonaną dopiero w postępowaniu apelacyjnym zmianę żądania pozwu, polegającą na wyeksponowaniu nowego uzasadnienia zgłoszonego żądania, wynikającego z powołania się na przesłanki innego przepisu prawa materialnego, wskazanego jako nowa podstawa materialnoprawna dochodzonego roszczenia. Tak więc w postępowaniu odwoławczym Sąd ocenia jedynie prawidłowość orzeczenia w przedmiocie żądania zgłoszonego przed Sądem Rejonowym, to zaś zostało jasno sprecyzowane w pozwie, jako żądanie „zapłaty kwoty 535,83 złotych tytułem zwrotu kosztów komorniczych”. Powództwo o prawidłowo Sąd Rejonowy oddalił.

W procesie cywilnym obowiązuje reguła zgodnie z którą nie można dochodzić w osobnym procesie zwrotu kosztów poniesionych w innym procesie. Żądanie zwrotu kosztów jest bowiem natury ściśle procesowej, wskutek czego nie zgłoszone w procesie nie może być dochodzone jako żądanie główne w odrębnym procesie (por. post. SN z dnia 9 kwietnia 1968 r. II CR 30/68). Skoro więc kwota, jakiej skarżący domaga się zasądzenia w ramach niniejszego postępowania od strony pozwanej, została nałożona nie niego w ramach postępowania egzekucyjnego, to właśnie to postępowanie było właściwe do rozstrzygnięcia czy komornik zasadnie obciążył go kosztami tego postępowania.

W postępowaniu egzekucyjnym zasadą jest obciążenie dłużnika kosztami egzekucyjnymi, natomiast wierzyciela koszty te mogą obciążać tylko w przypadku, gdy nie były niezbędne do celowego prowadzenia egzekucji (art. 770 k.p.c.). Zasada ta ma zastosowanie do komornika, natomiast sąd może w postępowaniu egzekucyjnym, jak również w postępowaniu ze skargi na czynność komornika, stosować odpowiednio przepisy kosztach procesu (art. 98 k.p.c. i nast.). Jednocześnie podkreślano dawniej w judykaturze, że jakkolwiek komornik jest zobowiązany do ustalenia kosztów egzekucji, to jednak nie jest uprawniony do oceny czy istniały w ogóle podstawy do wszczęcia przeciwko dłużnikowi egzekucji, a tym samym do oceny, czy istniały w ogóle podstawy do obciążenia go tymi kosztami. Obecnie sytuacja w tej materii uległa jednak zmianie, a to w związku z wprowadzeniem od dnia 28 grudnia 2007 roku do porządku prawnego art. 49 ust. 4 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. W tej chwili zatem komornik może samodzielnie ustalać zasadność wszczęcia egzekucji. Natomiast dłużnik może skutecznie – stosownie do okoliczności - w drodze skargi kwestionować czynności komornika w zakresie obciążenia go kosztami egzekucyjnymi. Ocena zasadności obciążenia dłużnika kosztami zbędnej egzekucji należy więc w tym wypadku do sądu rozpoznającego skargę na czynność komornika, wniesioną przez dłużnika w trybie art. 767 k.p.c. (por. uzasadnienia uchwał SN z dnia 28 kwietnia 2004 r. III CZP 16/04, OSNC 2005 nr 6, poz. 103, str. 47 i z dnia 27 listopada 1986 r. III CZP 40/86, OSNCP 1987 nr 5-6, poz. 71).

W świetle powyższego nie sposób podzielić zarzutu skarżącego, że nie mógł w drodze skargi na czynność komornika zakwestionować zasadności obciążenia go przez komornika kosztami postępowania egzekucyjnego prowadzonego w sprawie Km 742/14. Pouczenie o tym uprawnieniu zostało zresztą – jak słusznie zauważył to Sąd Rejonowy – umieszczone przez komornika pod treścią postanowienia z dnia 4 czerwca 2014 r. Gdyby skarżący – zgodnie z tym pouczeniem złożył skargę w ustawowym terminie, to miałby możliwość podniesienia w niej zarzutów co do zasadności obciążenia go kosztami postępowania egzekucyjnego, zaś ocena słuszności jego roszczenia w tym przedmiocie należałaby – jak to już powyżej wskazano – do sądu rozpoznającego tą skargę. Skoro zaś skarżący nie złożył przedmiotowej skargi i wobec tego Sąd w ramach postępowania skargowego, które stanowiłoby kontynuację postępowania egzekucyjnego nie mógł rozstrzygnąć czy w ogóle istniały podstawy do obciążenia powoda kosztami tego postępowania i czy nie powinny mu zostać one zwrócone, to obecnie powód w ramach postępowania rozpoznawczego nie może domagać się zasądzenia zwrotu kosztów poniesionych w toku postępowania egzekucyjnego.

Nie ma racji powód, gdy twierdzi, że skarga nie mogłaby być rozpoznana zgodnie z jego wnioskiem, z powodu rzekomo złej redakcji orzeczenia komornika o kosztach egzekucji. Skarga ta była niewątpliwie dopuszczalna, a fakt obciążenia dłużnika kosztami egzekucji wynikał wystarczająco jasno z postanowienia komornika z dnia 4 czerwca 2014 roku i mógł być przedmiotem zaskarżenia.

Nie wdając się w rozważania co do tego jak skarga taka byłaby rozpoznana, bo tego rodzaju dywagacje są już w tej chwili bezprzedmiotowe, gdyż są znacznie spóźnione, stwierdzić należy, że Sąd miałby możliwość orzeczenia o kosztach postępowania skargowego na podstawie art. 770 kpc, w zw. z art. 49 ust. 2, 2a i 4 oraz art. 42 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Powód mógłby też skorzystać z jeszcze innego trybu dochodzenia swych racji opisanego w art. 49 ust. 2c ustawy o komornikach sądowych i egzekucji i także tego nie uczynił.

Argument o nieznanym treści art. 49 ust. 2b i 2c przez powoda także nie może ważyć na rozstrzygnięciu Sądu, gdyż przepisy te były w dacie wydania przez komornika orzeczenia o kosztach egzekucji obowiązujące, prawidłowo ogłoszone i wobec tego nie można się skutecznie powoływać na ich nieznaną treść. Z tych powodów rozstrzygnięcie Sądu I instancji co do meritum sprawy było prawidłowe. Sąd Okręgowy w pełni podziela również rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego odnośnie obciążenia skarżącego kosztami tego postępowania. Skoro bowiem jego powództwo zostało oddalone, to tym samym przegrał w całości postępowanie sądowe i obciążenie go kosztami tego postępowania znajduje w pełni uzasadnienie w treści art. 98 § 1 k.p.c.

Przepis ten stanowił także podstawę orzeczenia o kosztach postępowania odwoławczego, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika strony pozwanej w stawce minimalnej określonej stosownie do § 6 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 490, ze zm.).

W ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego w niniejszej sprawie na zasadzie art. 102 k.p.c. i odstąpienia od obciążania nimi powoda. W sprawie nie zachodził bowiem "szczególnie uzasadniony wypadek" o jakim mowa w ww. przepisie. Sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej nie może uzasadniać podstawy zwolnienia jej od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2011 r. II CZ 51/11, LEX nr 949023; z dnia 23 maja 2013 r. I CZ 161/12, LEX nr 1353087; z dnia 5 lipca 2013 r. IV CZ 58/13, LEX nr 1396462 i z dnia 19 września 2013 r. I CZ 183/12, LEX nr 1388472). Poza tym skarżącemu znane były motywy oddalenia powództwa i w związku z tym powinien wyjątkowo skrupulatnie rozważyć czy wnieść apelację od wyroku Sądu I instancji, musząc zdawać sobie sprawę, że w przypadku oddalenia apelacji będzie musiał zwrócić koszty zastępstwa procesowego przeciwnikowi procesowemu.

Mając na uwadze powyższe względy Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 385 k.p.c.